

Peren

Teelt

De Romeinen hebben waarschijnlijk de peren naar ons land gebracht. Karel de Grote gelastte rond 800 de invoering van de pereteelt op zijn vele landgoederen. De laatste decennia is het areaal peren sterk afgenomen, maar de laatste 10 jaar heeft het zich gestabiliseerd op ongeveer 5500 ha. Zoals bij appels worden ook bij peren steeds meer bomen per ha geplant. Rond 1960 werden meestal niet meer dan 800 bomen per ha geplant, tegenwoordig vaak 2400 en meer bomen per ha. Het belangrijkste ras is Conference met Doyenné du Comice als goede tweede. Ook is er een lichte uitbreiding van het areaal stoofperen. Voor wie meer wil weten over de teelt van peren is het boek 'de Peer' van S.J. Wertheim van het Proefstation voor de Fruitteelt in Wilhelminadorp aan te bevelen.

Bloembouw

Perebloemen zijn wit van kleur en bloeien in schermvormige trossen. De bloem is vijftalig. Er zijn dus vijf kelk- en kroonbladjes, vijf stijlen en vijf zaadhokjes in het vruchtbeginsel. Wel zijn er twintig meeldraden, maar ook hiervan is vijf het grondgetal.

Voordat de helmknoppen opengaan hebben ze een opvallend rode kleur. Uit de helmknoppen komt veel stuifmeel vrij, dat graag door bijen wordt verzameld. Door het lage percentage suiker ($\pm 15\%$), is nectar van perebloemen niet aantrekkelijk voor bijen. Vaak wordt waargenomen dat bijen alleen stuifmeel van peren verzamelen.

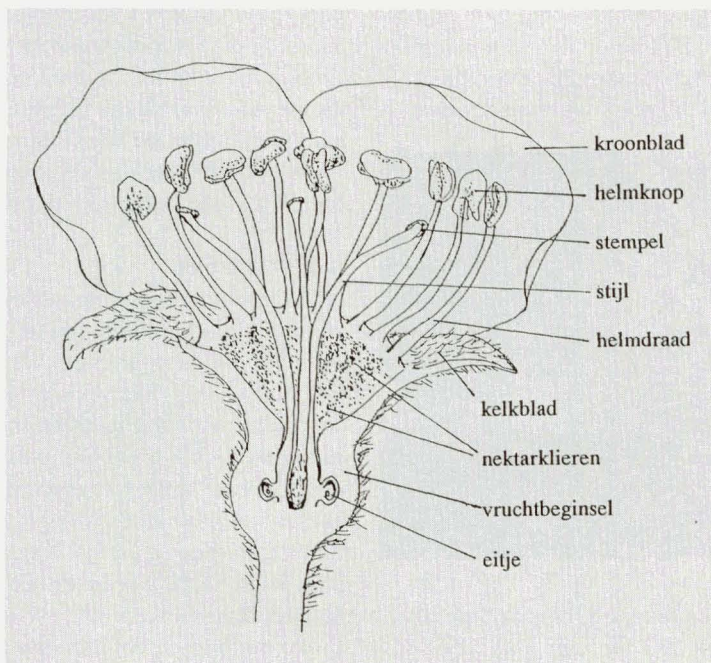
Bestuiving

Voor een goede vruchtzetting hebben peren stuifmeel van andere rassen nodig. Om kruisbestuiving

mogelijk te maken is een gemengde aanplant van rassen die elkaar goed kunnen bestuiven nodig.

Parthenocarpie, wat bij peren veel voorkomt, is vruchtzetting zonder zaadzetting. De vruchtvorm van parthenocarpe peren laat vaak te wensen over. Parthenocarpie kan optreden zonder dat er bestuiving plaats vindt. Maar bij peren kan parthenocarpie ook optreden na een uitwendige prikkel. Dit kan bestuiving zijn maar ook bespuiting met een groeiregulator. Als er een slechte zetting dreigt, worden er door de peretelers vaak groeistoffen gespoten om vruchtzetting, vaak parthenocarp, te bevorderen. Het meest gebruikte middel is natuurlijk gibberellazuur, een hormoon dat de groei van de vruchtbeginsels

bevordert. Het effect van dergelijke bespuitingen verschilt per ras en per jaar. Het is aangetoond dat er tijdens de bloei kiemkrachtig stuifmeel in de lucht voorkomt. Bij bestuiving van peren speelt wind dus ook een rol van betekenis. De aanwezigheid van voldoende bestuivende insecten is de beste garantie voor een goede stuifmeeloverdracht.

Honingbijen zijn hiervoor het meest geschikt omdat ze in korte tijd zeer veel bloemen kunnen bezoeken. Bij een onderzoek van de Ambrosiushoeve waar, naast bijenvolken, ook gekweekte hommenvolken in een bloeiende pereboomgaard werden geplaatst, bleek dat honingbijen de perebloemen veel drukker bezoeken dan hommels. Het ziet er dus niet naar uit dat hommels in de toekomst gebruikt zullen gaan worden voor bestuiving van peren. Voor bestuiving van peren zijn twee goede bijenvolken per hectare aan te bevelen.